

L'assessoria terrassenca OTA és fruit d'una "tradicció familiar." L'estendard d'aquesta tradició és, recent encetat el segle XXI, José Miguel Hijós González. Avui es mostra molt satisfet de la tasca que ha desenvolupat al capdavant del despatx, si bé en un principi tot semblava indicar que la vida el duria per camins diferents. **"Feia dècades que el pare regentava la seva pròpia assessoria. Jo estudiava farmàcia, però la carrera no m'acabava de motivar, de manera que em vaig posar a treballar al despatx."** No va trigar a descobrir el seu gust per aquesta activitat i **"em vaig treure el títol de graduat social."** En retirar-se, el seu pare li va passar el testimoni. Anys més tard, el 1985, el despatx seria novament batejat amb el nom amb què actualment es coneix, OTA (Oficina Tècnica Administrativa).

"Terrassa és com una petita torre de Babel", assegura. **"Ha estat i és una ciutat important. En conseqüència, hi ha de tot: un gran nombre d'advocats, gestories administratives, companyies d'assegurances..."** Malgrat l'elevada competència existent a la població, **"els companys de professió mantenim bones relacions entre nosaltres."** La raó principal de l'entusiasme que en José Miguel exterioritza per la feina és la seva **"immersió en la societat: gràcies a la meva activitat, conec els aspectes laborals, comptables, fiscals i altres de l'empresa. En definitiva, visc la realitat del món empresarial."** Per a ell, **"l'experiència t'ensenya tant com les hores d'estudi. Fins i tot les lleis, les aprenc a còpia d'aplicar-les."** Sens dubte, la professió d'assessor aporta a qui l'exerceix coneixements propis dels sectors més diversos. Només un exemple: **"Després d'ocupar-me de tants de casos d'invalidesa, he acabat aprenent medicina."**

Al llarg d'aquests anys no tan sols ha tingut oportunitat d'aprendre, sinó també de presenciar un bon nombre **"d'injustícies."** Comenta que, en la vessant de les invalideses, **"els criteris han variat molt. Tots sabem que, durant l'anterior règim, pràcticament es regalaven. Amb l'arribada de la democràcia, però, l'atur es considera un component més de l'economia i, per consegüent, les pensions d'invalidesa es concedeixen molt més rarament. Tinguem en compte, però, que en l'actualitat l'economia del nostre país gaudeix de molt bona salut i hi ha molta feina, de manera que qui recorre a la pensió d'invalidesa no la considera un mitjà de subsistència. Tanmateix, em trobo amb situacions molt lamentables: malalts crònics, víctimes d'accidents de treball... que la Justícia considera que no hi tenen dret."**

Si bé OTA atén reclamacions de treballadors, el gruix dels seus clients el constitueix l'empresariat. Un total de 150 firmes petites i mitjanes de tots els sectors i comarques de la geografia catalana recorren regularment als seus serveis. Tot i que es tracti de companyies pertanyents a rams molt diversos, un tret les unifica: **"Les ganes d'evolucionar. Bona part dels nostres clients són la segona o tercera generació d'aquells treballadors que als anys 60 van optar per fundar el seu propi negoci."** El temps crea vincles estrets: **"Després de compartir tantes alegries i tristesses, deixes de ser el professional i et converteixes en algú que comenta amb l'empresari problemes de tot tipus, fins i tot personals. Aquest és un dels aspectes més gratificants de la meva feina."** No obstant això, **"l'estrès de què tots som víctimes ens torna cada cop**

menys agrai'ts. La tècnica avança; tenim telèfon, fax, mòbil i correu electrònic, però la part humana de la comunicació s'esvaeix." No nega, però, les bondats de les noves tecnologies: **"Ara ja no cal que el client passi pel despatx per ensenyar-me la carta que ha rebut, me la pot fer arribar per fax, i això representa sens dubte un progrés."** A l'altre costat de la balança, **"com que les visites personals s'han reduït tant, ara les entrevistes amb els clients, generalment telefòniques, es concentren en l'assumpte que en aquell moment preocupa l'interessat, de manera que l'assessor no té oportunitat de detectar altres qüestions."**

Al seu parer, la revolució en el món de les comunicacions s'ha produït a un ritme vertiginós i no hem disposat de gaire temps per adaptar-nos-hi: **"Hem d'aprendre a mesurar i a emprar els nous mitjans que han nascut. Tinguem en compte que nosaltres no hem demanat aquestes novetats, sinó que moltes ens han estat imposades."** Insisteix, però, que, **"per a mi, el tracte humà continua sent fonamental. Amb la transformació de les relacions en el món empresarial, s'ha trencat una part de la meva forma de ser. M'he de reciclar."** Per a aquest reciclatge, en José Miguel compta amb una aliada, la seva filla Yolanda, que fa dos mesos que s'ha incorporat al despatx familiar: **"Ella és qui pot posar al dia tot l'equip en qüestions d'informàtica."**

L'equip d'OTA el constitueixen vuit persones, que en José Miguel qualifica com **"l'element productiu més important de l'empresa. Per molt eficients que siguin les màquines, mai no reemplaçaran els éssers humans."** Assegura que, **"tot i que el tracte amb el públic ja no sigui tan habitual com fa deu anys, encara em manté. El client vol respostes immediates."** Aquest emprenedor ha sabut envoltar-se dels homes i dones més adequats per donar aquestes respostes: **"Dos dels meus empleats ja treballaven per al meu pare quan jo vaig agafar les regnes del despatx."**

Pel que fa a les noves incorporacions, els criteris que segueix són molt eloqüents: **"L'abundància de títols i matrícules d'honor m'espanta."** Parla amb coneixement de causa: **"El que aprens en una escola té poc a veure amb la realitat d'un despatx."** I més tenint en compte la complexitat legislativa del nostre país. Per sort, tot sembla indicar que **"ara estan començant a redactar les lleis de manera més planera. Fins no fa gaire, molts dels articles estaven subjectes a interpretació."** Així resumeix ell la seva feina: **"Has de fer continuament moltes coses i totes alhora. En un despatx modest però amb un volum de feina com el nostre, la plantilla es troba sotmesa a una pressió considerable. A casa meva contracto les persones que tenen ganes de treballar, independentment de la seva formació."**

Tot i que es passa el dia assessorant firmes, reconeix que no té vocació d'empresari: **"La diferència entre un treballador i un empresari és que quan el primer arriba a casa deixa d'enfrontar-se als problemes de la feina i passa a fer front als familiars. Nosaltres, en canvi, hem de reflexionar sobre les dificultats personals i laborals."** Un dels temes de reflexió de José Miguel Hijós és, sens dubte, el futur de la seva assessoria: **"Les meves filles saben que tenen un lloc al despatx. M'agradaria que el coneguessin, però vull que escullin el camí que prefereixin, tal com jo vaig fer en el meu moment."**

**“La tècnica avança
però la part humana
de la comunicació
s’esvaeix”**

Yolanda Hijós de Diego i José Miguel Hijós González
Terrassa (Vallès Occidental)